

Júlia

Maya Blake

Füstbe ment szerződés

Jacqueline Baird

Elloptad a szívem

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Maya Blake, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A Júlia 767. eredeti címe: *The Greek's Hidden Vows*
(Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

© *Jacqueline Baird, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2023*

A Júlia 768. eredeti címe: *At The Spaniard's Pleasure* (Harlequin, Mills & Boon Presents)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• *Magyarra fordította:* Kiss Márk

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 767-68. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-631-9

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maya Blake

Füstbe ment szerződés

1. FEJEZET

Christos Drakakisnak egy régi görög mondás jutott az eszébe: „A hallgatózó a saját szégyenét hallja.”

De ő végül is nem szándékosan hallgatózott. A két szomszédos tárgyalóterem üres volt, amikor öt perccel ezelőtt menedéket keresett ebben a szobában, tele mélységes csalódottsággal – az utóbbi időben ez a lelkiállapot egyre gyakrabban fordult elő vele.

– Azt hiszem, feltételezhetjük, hogy vörös riasztás van – mondta egy hang a szomszéd helyiségben.

– Valójában inkább nukleáris katasztrófát sejtek. De aztán megláttam az arcát, és tudtam, hogy ez még sokkal, de sokkal rosszabb. Úgy tudom, három éve nem vesztett pert. Akkor még nem voltam itt, de azt hallottam, néhány fejnek hullania kellett.

A beszélő idegesnek tűnt.

Gary Willis, Christos egyik fiatalabb munkatársa ezek szerint ugyanolyan pocsékul érzi magát, mint ő maga. Ezért is vonult vissza Christos a kihalt konferenciaterembe, ahelyett hogy egyenesen az irodájába ment volna, pár emelettel feljebb.

A legtöbb ügyvéd, függetlenül attól, milyen jó hírű, el tudja viselni, ha a pályafutása során egyszer-egyszer elveszít egy ügyet. Különösen a válóperes ügyvédek tudnak jó kompromisszumot kötni bizonyos esetekben.

Christos azonban nem ilyen volt.

Soha nem fogadott el megbízást anélkül, hogy előbb alaposan át ne gondolta volna, hogyan nyerhetné meg az ügyet. Amikor először vesztett, annyira kétségbeesett, hogy megfogadta, soha többé nem hagy figyelmen kívül egyetlen részletet sem. A második alkalommal csak azért vesztett, mert az ügyfele beteges hazudozó volt, aki még a saját jól felfogott érdekében sem mondott igazat a válópere során.

Christos nem tudta befolyásolni a mai eredményt. Előzetesen minden lehetséges foratókönyvet végiggondolt, minden információt felkutatott, és az ellenfél minden gyenge pontját beazonosította. Mindennek úgy kellett volna történnie, ahogyan ő akarta, most mégis hitetlenkedve állt itt. Nemcsak hogy a harmadik vereségét szenvedte el öt éven belül, ami önmagában is kész érzelmi katasztrófát jelentett számára, de ezúttal ráadásul a barátja, Kyrios volt a vesztes fél.

– Biztos vagy benne, hogy ez a per vágta haza annyira Drakakist? Még csak három hete dolgozunk az ügyön, de ő már két hónapja úgy járkal, mint egy zombi.

Bár cinikus mosolyra húzódott a szája, Christos fájdalmas nyomást érzett a gyomrában.

Zombi. Találó hasonlat. Az volt a helyzet, hogy az élete nem úgy alakult, ahogyan szeretne volna.

– Történt vele valami? – kérdezte most Ben Smith, a cég egy másik munkatársa.

– Nem tudom.

Igen, történt valami. Egy pillanatnyi gyengeség a személyi asszisztensével kapcsolatban, ami makacsul megragadt az elméjében, és nem akart tovatűnni.

Késői vacsora az asszisztensével és egy házaspárral, akik úgy döntöttek, hogy békésen elválnak. Aztán néhány ital a klubjában, immár kettesben a lánnyal. Semmi rendkívüli.

Az este végére azonban megszegett egy alapvető szabályt. Átlépte a saját maga által húzott határt.

A lány selymes haja az ujjai között... Telt, éhes ajka az övé... A saját keze, ahogy mohón simogatja a tökéletes testét... A lány kéjes nyögései, amelyek még álmaiban is kísértették...

Azonnal érezte, hogy felébred benne a vágy. Összeszorította a fogát, és megpróbálta elűzni az emlékképeket, de ebben a pillanatban a munkatársai épp a lány nevét említve folytatták a beszélgetést a fal túloldalán:

– Alexis Suttont szentté kellene avatni azért, ahogyan bánik vele. Soha nem láttam, hogy ideges

lett volna.

Kivéve azt a bizonyos, két hónappal ezelőtti éjszakát. Akkor az ő angyali nyugalma asszisztense minden volt, csak visszafogott nem. Azóta is képtelen volt kiverni a fejéből annak az estének a képeit. Úgy tűnt azonban, Alexisnek nem volt ilyen problémája.

Christos aggasztotta, hogy nem tud szabadulni a csábítástól, amit Alexis jelent. Még mindig érezni vélte a lány ízét a szájában, bársonyosan puha bőrének érintését az ujján. Még mindig ott visszhangzott a fejében a hang, ahogy a lány nyögdecselt, és az ő nevét kiáltotta a gyönyör pillanataiban.

Christos tisztában volt vele: az utóbbi időben az is hozzájárult a rossz hangulatához, hogy képtelen volt elfelejteni ezeket a perceket. De vajon tényleg ez okozta, hogy elvesztette a legutóbbi ügyet?

Nem. Ezt nem volt hajlandó elfogadni.

Inkább a nagypja és az irracionális követelései miatt volt lehangolt, amelyeket az öreg támasztott vele szemben immár két éve.

– Elővigyázatosságból felhívtam a feleségemet, és közöltem vele, hogy éjfél előtt valószínűleg nem érek haza.

Willis szavai visszarántották Christost a jelenbe.

– Ugyan már, ez nevetséges! Az igazi vihar csak holnap érkezik. Nekem este találkozóm van egy kollégámmal a szemközti új bárban. A titkárnőm hatszor próbálkozott, mire asztalt kapott. Én biztosan nem mondom le a programomat.

Willis lehangoltan sóhajtott.

– Valószínűleg én sem tenném a helyedben.

Elég volt!

Christos kinyitotta a kétszárnyú ajtót, és belépett a szomszédos tárgyalóterembe. Figyelte, ahogy a munkatársai arckifejezése megváltozik.

– Willis, küldjön a feleségének egy csokor virágot a cég költségére, és mondja meg neki, mennyire sajnálom, hogy a hét hátralévő részében nem fogja látni. Maga pedig, Smith, nyugodtan lemondhatja a találkozót. A következő napokban nem fogunk friss levegőt szívni. Azokat az ügyeket, amelyeken mindketten dolgoznak, átadom a kollégáiknak. Holnap reggelre mindkettőjüktől előzetes jelentést várok arról, hogy ez az ügy, amely negyvennyolc órával ezelőtt még bombabiztosnak tűnt, hogyan dőlhetett romba. Tudni akarom, miként fordulhatott elő, hogy egy törvénytelen gyerek nem került a látókörünkbe.

A két férfi megfélemlítve bólintott.

– Természetesen, uram – felelte Smith.

– Rögtön munkához látunk – tette hozzá Willis.

Christos megfordult, hogy távozzon.

– Uram?

Megállt, és felvonta a szemöldökét.

– Ööö... amit az előbb mondtunk...

– Igazuk volt. Nem szeretek veszíteni. És igen, ezúttal is fejek fognak hullani. Talán a maguké is. A jövőre nézve pedig azt javaslom, győződjenek meg róla, hogy tényleg egyedül vannak-e, mielőtt bárki másról beszélgetnének.

Amikor Christos kiment, nem törődött a zakója zsebében lévő telefon zümmögésével.

Miután a vereség híre bejárta az irodát, senki sem mert hozzá szólni, sőt még köszönni sem. Christos Drakakis magányos ember hírében állt, aki senkit sem enged közel magához. Ami nem is zavarta őt. Végül is pontosan ez a hírnév volt az, ami biztosította, hogy már huszonhat évesen elismert válóperes ügyvéd lett, majd később megalapította a világ egyik legsikeresebb ügyvédi irodáját.

A lift ajtaja csendben kinyílt.

Az utolsó pillanatban úgy döntött, hogy az iroda helyett a penthouse-ba megy, így megnyomta a megfelelő gombot. Csak ezután vette elő a telefonját, de nem azért, hogy válaszoljon ügyfele

kétségbeesett üzeneteire. Ezt később fogja megtenni, amikor már biztos lesz abban, hogy pontosan mit rontottak el.

Ehelyett szűkszavú üzenetet küldött az asszisztensének – a nőnek, aki túl sokszor szerepelt a gondolataiban.

A lány válasza ugyanilyen rövidre sikeredett. És ahogy az várható volt, Alexis Sutton öt perccel később megjelent a lakása ajtajában.

– Eszpresszó vagy whisky? – Mindkettőt a férfi felé nyújtotta, amikor az kinyitotta neki az ajtót. Christos ökölbe szorított kézzel állt előtte.

– Ha inni akarok valamit, majd én elkészítem magamnak. Elhoztad a listát?

Alexisnek a szeme sem rebhent a főnöke mogorvaságától.

Christos tudta, hogy nem könnyű vele együtt dolgozni. Az asszisztense azért tudott olyan sokáig nála dolgozni, mert mindig megőrizte a hidegvérét. És ő volt az oka annak a szokatlan ajánlatnak, amelyet Christos egy évvel ezelőtt tett neki, amikor nagyapja korábbi finom célzásaiból valóságos fenyegetés lett.

– Nem fogok örökké élni, Christos. Bizonyítsd be nekem, hogy megérdemled, hogy te örököld Drakonioszt, különben másképp intézkedem.

Így aztán Christos kidolgozott egy tervet, amely tíz hónapon keresztül zökkenőmentesen működött.

Egészen addig, amíg egy szokatlanul kellemes vacsora és egy késői ital az asszisztensével nem tette óvatlanná. Bár határozott szándéka volt, hogy soha nem engedi idáig fajulni a dolgokat, aznap este mégis áthágta a magánélet és a hivatás közötti határvonalat.

– Igen – válaszolta Alexis azon a hihetetlenül higgadt hangon, amelyet Christos az elmúlt hetekben megpróbált elemezni. Néha hűvösen csengett, néha élesen. De mindig intelligensen. – Szerintem innod kellene valamit, és a whisky megnyugtatna. Ezután kapsz pontosan öt percet, hogy elmerülj a nyomorúságodban. Aztán majd beszélünk az ügyről.

Christos tett egy lépést felé. Úgy összeszorította a fogát, hogy fáj az állkapcsa. Bármennyire is értékelte a lány észszerű viselkedését, ezúttal elment a határig.

– Mit gondolsz, kivel beszélsz?

Alexis felemelte a fejét, és szenttelen pillantása találkozott a férfi tekintetével. A szeme csokoládébarna volt, aranypöttyökkel. Nem válaszolt azonnal...

– A nagy Christos Drakakisszal beszélek, a híres ügyvéddel, akitől az ellenfelek és a bírák egyaránt reszketnek.

– Akkor azt is tudod, hogy ma nincs kedvem szórakozni.

– Igen. És tudom, hogy azt akarod, valaki megfizessen azért, ami történt. Ezért kérted sürgősen a listát. Nos, melyiket kéred? – Magasabbra tartotta a kávéscsészét és a whiskyspoharat. – Az egyik kihűl, a másikban pedig elolvad a jég.

A kis beszéde legalább annyira bosszantotta a férfit, mint amennyire megnyugtatta.

– Egyiket sem kérem. A listát viszont igen.

Alexis szenttelenül nézett rá.

– Már elküldtem neked e-mailben. Emellett előkészítettem néhány aktát a földszinten. – Azzal a nappali felé vette az irányt. A ceruzaszoknya a térdéig ért, drága magas sarkúja kopogott a padlón.

– Alexis! – A főnöke hangja olyan fenyegető volt, hogy a lány megállt és visszafordult.

A két pohár még mindig a kezében volt. A tekintetük egymásba fonódott. Egy pillanatra bizonytalanság tűnt fel a lány szemében, ami Christosnak abszurd módon most tetszett is.

Lassan elindult a lány felé. Minden egyes lépésnél küzdött, hogy uralkodni tudjon magán. A nagyapjával folytatott tegnapi esti telefonbeszélgetés óta azonban egyre nehezebben ment neki.

Az unokatestvéred is el tudná vezetni a céget...

– Őszinte leszek veled – szólalt meg Alexis a szokott higgadt hangján. – Bárki más esetében normális lenne, hogy visszavonul a tetőtéri lakásába, és a sebeit nyalogatja. De te te vagy. Christos Drakakis.

– Igen, az vagyok. És úgy tűnik, te is pontosan tudod, kivel állsz szemben. – Amikor végre a

lány elé ért, látta, hogy Alexis kissé összeszorítja az ajkát, mielőtt lerázná magáról a bosszúságot. Elvette tőle a kis porceláncsészét, és egy hajtásra kiürítette, majd ugyanezt tette a whiskyspohárral is.

A koffein élénkítő és az alkohol nyugtató hatása helyreállította a belső egyensúlyát is.

Kigombolta méretre készült zakója egyetlen gombját, aztán levette a nyakkendőjét, és hanyagul a kanapéra dobta. Anélkül hogy levette volna a szemét Alexisről, kigombolta az inge felső három gombját. Tetszett neki a kifejezés, amely kiült a lány arcára.

Annak ellenére, hogy Alexis az óta az este óta falat épített kettejük közé, nem volt immunis vele szemben. Christos élvezte, ahogy a lány lélegzete felgyorsul, a szeme felcsillan. Majd hátrált egy lépést, és úgy tett, mintha a helyére igazítana egy könyvet a kisasztalon.

Ugyanazok a kis trükkök, amelyeket azóta csinált, hogy ő három évvel ezelőtt felvette. Akkoriban attól tartott, hogy a lány flörtölni akar vele, de nem így történt.

Eleinte Christos szinte várta az elkerülhetetlen pillanatot, amikor Alexis, akárcsak három elődje, finoman érzékelteti, hogy nem csak szakmai kapcsolatot szeretne a főnökével. De erre soha nem került sor.

Christos először szkeptikus volt, majd egyre idegesebb, mert Alexis volt a legjobb asszisztens, akivel valaha is dolgozott. Néha előbb tudta, mire van szüksége, mint ő maga. De Christos bizalmatlan ember volt – gyerekkori tapasztalatai erre tanították.

Figyelte, ahogy a lány tekintete végigsiklik a nyakán és a felsőtestén, mielőtt elfordítja róla a szemét. De az ajka, amelyet az imént még összeszorított, most kissé elnyílt, mert gyorsabban szedte a levegőt.

– Megittam az eszpresszót és a whiskyt is. Hajlandó lennél végre megtenni, amit kértem?

A lány a nyelve hegyével megnyalta az alsó ajkát. A látvány elég volt ahhoz, hogy újra fellobbantsa Christos vágyát. Tudta, hogy veszélyes területre lép. Nem akarta elveszíteni Alexist mint asszisztensét, és nem akarta kockára tenni a vele kötött megállapodást sem, nehogy elveszítse az örökségét.

De ha eleget akar tenni a nagyapja egyre követelődőbb kívánságának, akkor jó tudni, hogy Alexis mégsem olyan hűvös és távolságtartó, mint amilyennek tűnik.

– Ha felhívod Demitrit, akkor szívesen. Szegény ember az ítélethirdetés óta nem tér magához. Megígértem neki, hogy visszahívod. Mondjuk, öt perc múlva?

– Három – felelte Christos. Újra begombolta az öltönyét, felvette a nyakkendőjét, és félretette az ingerültségét. – Kérem, hogy a teljes tárgyalási jegyzőkönyv legyen az asztalomon.

A lány pislogás nélkül nézett rá.

– Azóta ott van, amióta megtudtam az ítéletet.

A férfi halványan elmosolyodott.

– Óvatosan, Alexis! Elvégre nem akarod, hogy azt higgyem, tökéletes vagy, ugye?

– Az én feladatom az, hogy minden szakmai igényedre kielégítsem. Ha erre nincs szükség, akkor talán másik munkaadó után kellene néznom.

– Ezt most fenyegetésnek szántad?

Egy hónappal ezelőtt Christos véletlenül elolvasott egy e-mailt, amelyben egy fejvadász cég kiemelkedő fizetést ajánlott Alexisnek számos extra juttatással együtt, ha hajlandó állást változtatni. Ezután utasította a HR-osztályt, hogy harminc százalékkal emeljék meg a lány havi fizetését.

A félelem, hogy Alexis talán egyszer mégis elmegy, azóta is gyötörte. Szüksége volt Alexisre, hogy az övé lehessen Drakonisos, ami mindennél többet jelentett neki.

– Nem, csak célzásnak arra, hogy mindkettőnknek vannak lehetőségei – válaszolta a lány.

– Nem állok rá készen, hogy lemondjak rólad. Legalábbis most még nem.

A lány arcán olyan kifejezés suhant át, amelyet Christos nem tudott értelmezni, majd mereven bólintott.

Együtt sétáltak a lifthez, hogy az irodába menjenek.

– Jó tudni. A séf ma küldte át az új őszi menüt, és sajnáltam volna, ha nélkülöznom kell a

konyhaművészetét.

– Boldog lesz, ha megtudja, hogy ő az egyetlen oka, amiért továbbra is nekem dolgozol. – A férfi megnyomta a gombot, hogy hívja a liftet, és örömmel tapasztalta, hogy lassanként megnyugodott. Tudta, hogy ezt egyedül Alexisnek köszönheti.

Nagyra értékelte a lány nyugalma, ami ugyanakkor görögös temperamentummal párosult.

– Próbáltam ellenállni a főztjének, de egyszerűen nem megy. Miatta kell gyakrabban edzőterembe járnom.

Christos összehúzta a szemét, amikor a lány belépett előtte a liftbe.

– Ezért mentél el mindig este hat és hét között?

– Igen. Bár azt hittem, nem veszed észre.

Christos hagyta, hogy tekintete végigvándoroljon a lány karcsú testén.

– Észrevettem a távollétedet, mint ahogy azt is, hogy egyáltalán nincs szükséged edzőteremre.

A tekintetük találkozott, és a másodperc töredékéig a férfi ismét különleges köteléket érzett kettejük között.

– Te magad is jársz minden este futópadozni. Szükséged van rá? – hajtotta oldalra a fejét a lány. A főnöke ezúttal elmosolyodott.

– *Touché.*

A lány viszonzta a mosolyt.

Aztán kinyílt a lift ajtaja, és bementek az irodába. Christos visszatért a birodalmába. Abba a birodalomba, amelyet egymaga épített, határozott céllal: harcolni fog azért, hogy az apjához hasonló embereknek többé ne legyen lehetőségük arra, hogy ártatlan áldozatokat kínozzanak, mint amilyen ő volt gyerekkorában.

Mielőtt azonban a vesztes per tanulságainak szentelhetné magát, gondoskodnia kellett arról a két négyzetmérföldes égei-tengeri szigetről, amely gyermekkorában az egyetlen menedéke volt. A hely, amely azzá tette, aki most volt. Akkoriban csak ott érezte magát biztonságban. Talán még szerették is?

Megvonta a vállát. Nem akart azon gondolkodni, miért jelent neki olyan sokat, hogy Drakonisos szigete a birtokába kerüljön. De az biztos, hogy nem fogja hátrádólva végignézni, ahogy nagyapja átírja a szigetet az unokatestvére nevére!

Pontosan ezért kell beszélnie Alexisszel a megállapodásukról.

– Alexis...

– Igen? – Másodperceken belül újra kialakult közöttük az az erotikus feszültség, amely az elmúlt napokban oly gyakran felszikkasztott, amikor egy szobában voltak. – Szükséged van még valamire?

– Igen. Folytatnod kell a szerepjátszást.

Christos figyelte, ahogy Alexis elsápad. A szeme elkerekedett, és hátrált egy lépést.

– De... még csak június van. Még két hónapig nem megyünk vissza Görögországba, ugye? – Remegő hangja elárulta, mit érez. Hozzá hasonlóan valószínűleg kerülte volna a témát, ameddig csak lehet.

Persze ez is csak üzlet volt, a lány reakciója mégis csalódást okozott neki.

Az alku, amelyet kötöttek, mindkettejük érdekét szolgálta.

– Új fejlemények vannak a nagyapámmal kapcsolatban.

A lavinát egy kapzsi versenytárs indíthatta el Christos gyanúja szerint.

Alexis pupillája még jobban kitágult.

– Ez pontosan mit jelent?

A férfi odalépett hozzá, és már csak néhány centi választotta el őket. Szinte hallotta a lány szívverését, érezte meleg leheletét a bőrén.

– Ez azt jelenti: itt az ideje, hogy újra a feleségemként szerepelj, Alexis.

2. FEJEZET

Igen, Alexis a főnöke felesége volt. Legalábbis ez állt a fehérneműs fiók legtávolabbi sarkába száműzött dokumentumban, amelyet Alexis Drakakisként írt alá. Ő lett Christos Drakakis, a titokzatos multimilliomos és világhírű ügyvéd felesége, aki így – mint a dokumentumban állt – nagyapja birodalmának örököse lesz.

Nem merte újra megnézni a papírokat, de elgondolkodott azon, vajon helyes döntés volt-e beleegyeznie főnöke abszurd javaslatába.

A döntést kilencven másodperc alatt hozta meg.

Három évre szóló megállapodást kötöttek, amelybe azért egyezett bele, mert meg volt róla győződve, hogy ugyanolyan tökéletesen kézben tudja tartani a helyzetet, mint ahogy Christos irodai ügyeit.

Egy ideig működött is a dolog. Istenem, az elején még azt is el tudta felejtetni néhány órára, hogy annak a félelmetes férfinak a felesége, aki vaskézzel vezette a nemzetközi ügyvédi irodát! Elfelejtette, hogy a házassági anyakönyvi kivonat alatt egy kis doboz lapul, benne egy gyémántokkal kirakott jegygyűrűvel, amelyet Christos egy évvel ezelőtt kifejezéstelen arccal húzott az ujjára a marylebone-i anyakönyvi hivatalban.

A gyűrű a fiókban pihent, mert a megállapodásuk szerint csak akkor volt rá szükség, amikor évente kétszer két hétre meglátogatták Costas Drakakist Görögországban. Costas követeléseivel vezettek oda, hogy az unokája kénytelen volt megkérni az asszisztense kezét.

Akkoriban Alexis racionálisan szemlélte az egészet – kivéve azt a kilencven másodpercet.

Az alatt a rövid idő alatt úgy érezte, hogy valakinek végre szüksége van rá, nem úgy, mint az anyjának, aki néhány órával a születése után lemondott róla. Alexis tudta, hogy emiatt egyezett bele Christos ajánlatába. És a fájdalmas, de fontos döntést az egyetlen, ám annál rosszabbul végződő kapcsolata után hozta meg.

Bár elfogadta, hogy a sors megtagadta tőle a szerelmet, a vágy, hogy tartozzon valakihez, hogy szükség legyen rá, egyre nőtt benne.

Miután eltelt a kilencven másodperc, beleegyezett a különös javaslatba. Azóta időnként csodálkozással töltötte el, mit tett, miközben álmatlanul forgolódott az ágyában az éjszaka közepén.

– Alexis, hallottad, amit mondtam?

Mintha figyelmen kívül hagyhatná! Mintha nem azellen küzdene minden pillanatban, hogy ne árulja el az arca vagy a hangja!

Eddig sikerült is. Kivéve azt a két hónappal ezelőtti estét. Sajnos azóta már nem volt önmaga...

Alexis most megköszöri a torkát.

– Természetesen. De még mindig várom a magyarázatot a terv változására.

A férfi szemében felvillant valami, ami egyrészt figyelmeztetés lehetett a lány számára, hogy most ne hátráljon meg, másrészt a tisztelet kifejezése is, amiért nem engedett egyszerűen az akaratának.

Kezét a nadrágzsebébe dugta.

– Magam sem tudom a pontos okokat. Csak azt, hogy a nagyapám ragaszkodik hozzá, hogy utazzunk Görögországba. Természetesen te is, hiszen a feleségem vagy.

A feleségem.

Alexis évente csak kétszer gondolhatott így magára, de ez érzelmi vihart váltott ki belőle.

– Ha nem tudod, pontosan miért kell Drakonisosra menned, talán nincs is szükség az én jelenlétemre.

– A megállapodásunk szerint mindig elkísérsz a szigetre, amikor odarepülök. Cserébe támogatom a kis projektet.

Ez volt a megállapodásuk másik – és Alexis számára fontosabb – része. Ez is abból a vágyból fakadt, hogy azt érezze: szükség van rá. A projekt lehetőséget teremtett számára, hogy megőrizze a kapcsolatot az egyetlen otthonnal, amelyben valaha élt: a Remény Házával.

Meg kellett akadályoznia, hogy a földdel tegyék egyenlővé!

Az ígéretéért cserébe, hogy három évig Christos felesége lesz, a férfi vállalta, hogy biztosítja az árvaház anyagi forrásait a jövőre nézve. Álmatlan éjszakáin Alexis ebbe a gondolatba kapaszkodott, mert az árvaház önmagában is megérte a döntését. Ezekben a pillanatokban érezte, hogy nem esztelenül cselekedett, amikor Christos behívta az irodájába egy kávéra, és bevallotta neki, hogy szüksége van egy feleségre, hogy megkaphassa az örökségét.

A Remény Háza jelentette az egyetlen állandóságot a gyerekkorában, a reményt egy rosszul kezdődött életben.

Éppen az imént folytatott izgalmas telefonbeszélgetést a gyermekotthon igazgatójával, aki beszámolt neki a legújabb terveikről.

Érdekes módon úgy tűnt, Christosnak tetszik, hogy ő is támasztott egy feltételt a szerződésben. Furcsa érzés jelentkezett a mellkasában, amikor megmentette a Remény Házát. Vigasztaló volt a tudat, hogy tető lesz a gyerekek feje fölött, és méltó módon nevelik fel őket.

Racionálisan szemlélve a dolgot, Alexis tudta, hogy ő kötött jobb üzletet. De komolyan: ki ne szeretne évente kétszer egy olyan égei-tengeri álomszigeten nyaralni, mint Drakonisos?

Arra azonban nem gondolt, hogy egy ágyban kell majd aludniuk, kézen fogva kell járniuk, egyszóval úgy kell viselkedniük, mint a szerelmeseknek. Mintha igazából férj és feleség lennének.

– Emlékeztetnem kell a feltételekre?

– Nem, de...

...*de a dolgok megváltoztak*, mondta ki majdnem Alexis.

Az óta az este óta, amely a férfi kanapéján végződött. Amióta érezte Christos testének melegét, a veszélyes, archaikus erőt, amely méretre szabott öltönye alatt rejtőzött. A szenvedélyes érintését, a követelő csókjait...

– De? – kérdezte a férfi, ezúttal élesebben.

– Még mindig foglalkoznod kell a Kyrios-üggyel. Új meghallgatásra fog sor kerülni.

A vereséget hozó per említésére Christos vonásai megfeszültek.

– Bármikor visszarepülhetek a meghallgatásra, de kétlem, hogy erre szükség lesz.

– És mi van a többi esettel? – erősködött Alexis, bár tudta a választ. Csak néhány jogvita, például a Kyrios-ügy jutott el a bíróságig. Legtöbbször a Drakakis név elég volt ahhoz, hogy a szemben álló felek peren kívül megegyezzenek. Christos londoni jelenlétére ehhez nem volt szükség. A világ bármely pontjáról irányíthatta a birodalmát. Ezért volt jachtja a görög Riviérán, és fél tucat luxuslakása szerte a világon.

– Attól félsz, hogy egy vereségtől elfelejtetem, hogyan kell végezni a munkámat?

– Nem, természetesen nem. Csak azon gondolkodtam, nem lenne-e bölcs dolog kicsit elhalasztani az utazást.

A férfi oldalra billentette a fejét, mint egy ragadozó madár, amelyik a zsákmányát figyeli.

– Biztos, hogy csak emiatt aggódsz?

Alexis gerincén borzongás futott végig.

– Mi másért aggódnék?

– Talán ezúttal javíthatnál egy kicsit a feleségemként nyújtott teljesítményeden.

A sértés övön alul érte a lányt.

– Tessék?!

– Azt hiszem, Costas kezd kételkedni a kapcsolatunkban. – Christos vállat vont. – Lehet, hogy ezúttal tovább kellene maradnunk. Azt javaslom, próbáld meg nagyobb átéléssel játszani a szerepedet.

– Nem tudtam, hogy elégedetlen voltál a múltkori teljesítményemmel. De talán csak azért, mert te is középszerű férj voltál.

Christos arrogáns mosollyal válaszolt.

És természetesen igaza volt. Az ő teljesítményével nem volt semmi gond.

Még most is, amikor Alexis elképzelte, hogy újra el kell játszaniuk a szerepüket, forróság áradt szét a testében. Mert még ha nem is volt valódi a házasságuk, minden egyes érintés táplálta benne a vágyat a férfi után.

A penthouse-beli epizód sem maradt következmények nélkül. Christos csókjai – ezúttal távol a napsütötte tengerparttól és a nagyapja gyanakvó pillantásaitól – az Adriannel szerzett megalázó élmény ellenére életre keltettek benne valami mélyen gyökerező vágyat, amelynek a létezéséről sem tudott.

Még mindig tisztán emlékezett arra az édes érzésre, amikor a férfi megcsókolta a mellét, vagy simogatta a lába között, és játékos könnyedséggel a gyönyör csúcsára repítette, amivel örökre és visszavonhatatlanul megváltoztatta a kapcsolatukat.

Christos halk, gúnyos nevetése most kizökkentette a gondolataiból.

– Szóval szerinted nem voltam meggyőző?

Alexis megvonta a vállát.

– Olyasmiről beszélünk, ami hat hónappal ezelőtt történt. Mintha minden egyes részletre emlékeznék...

Tudta, hogy a tűzzel játszik, de nem kockáztathatta, hogy megismétli ugyanazt a hibát, amit Adriannel elkövetett.

Persze a volt barátjával ellentétben Christos soha nem ígért neki semmit. De a férfi így is túl nagy kísértést jelentett, ami arra készítette, hogy felidézze a Remény Háza apácáinak egykori figyelmeztetését:

Semmi sem állandó. Ne függjél senkitől.

Adrian West, a korábbi főnöke kezdetben a reményei beteljesülésével csábította, míg végül fegyverként használta fel ellene, lerombolva az önbizalmát. Addig manipulálta őt, míg romhalmazzá nem változott az élete, amelyet oly nehezen épített fel.

Éppen ezért azóta még fontosabb lett a számára, hogy ne keveredjen érzelmi bonyodalmakba, és főleg ne a munkahelyén.

Most, ahogy Christos merőn nézte, a bőre bizseregni kezdett.

– Szeretném felfrissíteni az emlékezetedet, de nem ez a megfelelő hely és idő. Csak annyit jegyeznek meg, hogy a produkciód legutóbb eléggé... fásultnak tűnt. Legközelebb meggyőzőbbnek kell lenned.

– Nem jellemző rád, hogy hat hónapot vársz, mielőtt előállsz a kritikáddal. Az a benyomásom, hogy az egész csak kitalálad.

A férfi gúnyosan felvonta a szemöldökét.

– És miért tennék ilyet?

– Nem tudom. Talán csak azt szeretnéd, hogy valaki vezekeljen a mai bírósági vereségért. Mióta az asszisztens vagyok, nem vesztettél el egyetlen ügyet sem. Talán így reagálsz, amikor a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy tervezted.

A lány észrevette, hogy Christos arcáról eltűnt minden vidámság.

– A múltban talán egy készséges nő karjában kerestem volna vigaszt. De rájöttem, hogy ez csak késlelteti a végső győzelmet. Ami a célozgatásodat illeti, nem kritizálok senkit csak azért, hogy jobban érezzem magam. Azok viszont, akik az utamba állnak, megfizetik az árát.

A leplezetlen figyelmeztetéstől Alexis megborzongott.

– Két hónappal ezelőtt, éjjel, a lakásodban igazat adtál nekem. Megegyeztünk, hogy soha nem említjük azt az esetet.

– Nem emlékszem, hogy valaha is ilyen ígéretet tettem volna.

– Mondtam, hogy nem akarok beszélni a történetekről, és te nem ellenkeztél.

– Igen, mert a dolog szokatlanul idegessé tett téged.

– Akkor miért most hozod fel? Mindketten elismertük, hogy hiba volt.

Bárcsak ne gondolnék folyton erre! Titokban talán arra vágyom, hogy megismétlődjön az az este...

Christos szája sarka megrándult, de a szemében ott maradt a kemény kifejezés.

– Attól tartok, nem tekinthetek el a hat hónappal ezelőtti közepszerű teljesítményedtől. Most jobban kell sikerülnie.

– Végül is nem vagyok színésznő. Már akkor is tudtad, amikor üzletet kötöttünk.

– De most, hogy tudom, mire vagy képes, ragaszkodom hozzá, hogy jobban igyekezz. Nem érem be kevesebbel, mint a két hónappal ezelőtti éjszaka.

Alexis szeretett volna már szabadulni. Még rengeteg tennivaló várt rá. Mégis ott maradt, ahol volt, amikor a férfi közeledni kezdett felé.

– Azt mondtam, hogy hiba volt, és felejtjük el. – A hangja sajnos nem hangzott olyan határozottan, mint szeretete volna.

A férfi szája pengeéles vonallá keskenyedett, mielőtt megszólalt.

– Mégis felfedted azt az oldaladat, amely rossz fényt vet a fél évvel ezelőtti teljesítményedre. Hidd el nekem, Costast nem könnyű átvérni.

A gyomrában érzett remegés ellenére Alexis felszegte az állát.

– Szóval többet akarsz a pénzedért? Ne aggódj, teljesítem a kérésedet. Elvégre mindig azt teszem, nem igaz?

Csend lett. Amikor megcsörrent a telefon, a lány összerezett, míg Christosnak a szeme sem rebbent.

– És ez nem is fog megváltozni. Például nem várakoztathatjuk meg az ügyfeleket, nem igaz?

Mély lélegzetet vett, odament az íróasztalhoz, és a telefonért nyúlt, miközben Christos leült a székére, és őt figyelte.

Alexis érezte, hogy a blúz megfeszül a mellén, ahogy az asztal fölé hajolt.

– *Drakakis Law Group*, mit tehetek önért?

Az ügyfél kérte, hogy beszélhessen Christossal, így a lány átadta a telefont a főnökének.

Christos elvette tőle, de várt egy pillanatig, és tenyerével eltakarta a mikrofont.

– Az egész csapat, beleértve téged is, sokáig marad. Úgyhogy ha terveztél ma estére valamit, mondd le.

Választ sem várva megfordította a székét, és a hátát mutatta a lánynak.

Alexis megkönnyebbülten hagyta el a férfi irodáját. Leült a saját asztalához, és megpróbált a munkájára koncentrálni, de a gondolatai folyton arra az éjszakára terelődtek, amikor hatalmas hibát követett el: a főnöke kanapéján kötött ki.

Ezután az első napokban majd megőrült. Folyamatosan azon töprengett, együtt tudnak-e majd dolgozni Christossal.

Ez a kisiklás megbocsáthatatlan. Az egyetlen dolog, amire megesküdött, az volt: soha nem engedi, hogy újra megtörténjen, amit Adrien miatt átélt.

Abban a lélegzetelállító pillanatban, amikor először találkozott Christos Drakakisszal, feltette magának a kérdést, nem kellene-e azonnal sarkon fordulnia, nehogy megint bedőljön egy gátlástalan, vonzó csábítónak.

Szerencsére észhez tért, köszönhetően a legjobb barátnőjének, Sophie-nak, aki mindent megtudott Alexis potenciális új főnökéről. Rémes történetekkel traktálta arról, hogy jártak Christos korábbi asszisztensei.

Végül elvállalta a munkát, de kifejlesztette magában azt a képességet, hogy immunis legyen Christos látványával szemben.

Azért tette, mert muszáj volt. Mert még évek múltán sem fognak begyógyulni azok a sebek, amelyeket az Adriannel szerzett keserű élmények hagytak benne. Egyedül a büszkeségére számíthatott, és elhatározta, hogy soha többé nem követ el ilyen hibát. Ez adott neki erőt, hogy ellenálljon a kísértésnek.

És sikerült is. Legalábbis általában.

Voltak pillanatok, amikor Christos túl hosszan és túl mélyen nézett a szemébe, és ő attól félt, hogy a férfi mást lát benne, mint a tökéletes asszisztentst. Amikor aztán elfordította a tekintetét, a lánynak az volt az érzése, mintha épphogy megmenekült volna a katasztrófától. És tudta, hogy

nem túloz.

A cégnél betöltött pozíciója miatt abban a kétes örömben volt része, hogy mindent megtudhatott Christos korábbi kalandjairól. Türelmesen hallgatta végig azoknak a nőknek a zokogással kísért siralmas történeteit, akik azt hitték, hogy meghódították az elkötelezettségtől szinte irtózó válóperes ügyvédet. Egészen addig a pillanatig reménykedtek, míg meg nem kapták a búcsúajándékot: egy nagy csokor virágot és valami drága ékszert.

A nők gyakran könyörögtek Alexisnek, hogy járjon közben értük Christosnál. Egyszer azonban betelt nála a pohár, amikor egy visszautasított volt szerető agresszívvá vált, és őt hibáztatta a férfi hallgatásáért. De ugyanilyen sokkoló volt az is, amikor Christos kivette a kezéből a telefont, és figyelmeztette a szerencsétlen nőt, hogy ha nem fejezi be Alexis zaklatását, az utolsó centjét is elpereli tőle.

Ezután a hívások abbamaradtak. De hogy Christosnak voltak-e még futó viszonyai, Alexis nem tudta. Ez sem tartozott rá, mint ahogy az ő magánélete sem tartozott a főnökére.

Mások talán sajnálták, amiért huszonhat évesen egyáltalán nem volt magánélete. Ő azonban úgy döntött, hogy többé nem bonyolódik semmilyen szerelmi ügybe.

A mélyen gyökerező szomorúság, hogy csecsemőként elhagyták, no meg az Adriannel való katasztrofális kapcsolata vezette erre a döntésre. Mint mindig, most is ürességet érzett magában, amikor arra a nőre gondolt, aki elhagyta a gyermekét: az anyjára.

Kérem, adják neki az Alexis nevet.

Hat szó, amely az egyetlen kapcsolatot jelentette az anyjával, aki elhagyta őt...

Alexisnek eszébe jutott, hogy már percek óta a semmibe bámul.

Gyorsan megnézte az e-mailjeit. Az utolsó Christostól származott.

Demitri egy perc múlva hív. Szeretném, ha ott lennél.

Felállt, besétált Christos irodájába, ahol már csörgött is a telefon.

Demitri Kyrios. Az ügyfél, aki elvesztette minden tulajdona felét az ármánykodó, hűtlen volt felesége miatt. De ami még ennél is rosszabb: elvesztette a fia kizárólagos felügyeleti jogát a nemrégiben felbukkant törvénytelen gyereke miatt.

Christos felvette a kagylót, köszönt, és néhány másodpercig hallgatta az ügyfelét.

– Nem. Megbízom benned, hogy feltárod az egész múltadat, beleértve minden részeg éjszakát, amikor esetleg teherbe ejtettél egy nőt. – A férfi most bekapcsolta a hangszórót, hogy Alexis is hallja a beszélgetést.

– De én nem tudtam róla! Hogy a fenébe jött rá a feleségem? – dühöngött Demitri a vonal másik végén.

Christos hallgatta, és az arckifejezése egyre feszültebbé vált.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy visszakapd a fiad felügyeleti jogát.

Az ígéret komolysága szíven ütötte Alexist. Már rég rájött, hogy Christos inkább a kollégáira bízta a gyerekekkel kapcsolatos ügyeket, még ha követi is a fejleményeket. Először azt hitte, hogy azért, mert a férfi szereti a gyerekeket, és azt reméli, hogy egyszer majd neki is lesz saját gyereke.

De aztán hallotta, amint Christos elmondta az egyik ügyfelének, hogy nem áll szándékában soha megházasodni, sőt gyerekei sem lesznek. Ha azonban olyan esettel foglalkozott, ahol az egyik szülő viselkedése nem a gyermek érdekeit szolgálta, hajthatatlan volt.

Azért vállalta el Kyrios ügyét, mert ismerték egymást. Amennyire Alexis meg tudta állapítani, Demitri egykor a legjobb barátja volt.

A férfi exfeleségét jobban érdekelte a divat és a közösségi média, mint a közös fiuk. Demitri viszont nyilvánvalóan elfelejtette megemlíteni, hogy talán született egy házasságon kívüli gyereke.

– A szavamat adom – mondta most Christos, mielőtt az asztalra dobta a telefont, és elmormolt egy görög káromkodást.

– Hogy a fenébe nem vettünk észre egy tizenöt éves gyereket a kutatásaink során? – csattant fel, és dühösen végigsimított a haján.

– Talán azért, mert nem minden nő akar megfejni egy milliomost. A kutatócsoportunk által ma reggel előásott információ szerint a nő el akarta titkolni, hogy van egy fia, mert egyedül akarta

felnevelni.

Christos arca eltorzult a dühtől.

– És az, hogy az apának joga van tudni a gyerekről, fel sem merült benne?

– Feltehetően jó oka volt arra, hogy titokban tartsa előtte a terhességet. Azt hiszem, ezt el kell fogadnunk.

A férfi ismét káromkodott.

– Az ő kis titka tönkretette az ügyemet. Kérlek, bocsáss meg, ha most nem tudok belátóan viselkedni.

Alexis komolyan bólintott.

– Értem. Valami különös okból akartad, hogy itt legyek, vagy csak azért, hogy hallgassam, ahogy egy olyan nyelven káromkods, amit nem értek?

Christos rosszalóan nézett rá.

– Hol van a tárgyalási jegyzőkönyv?

Alexis az asztalán lévő mappára mutatott.

A férfi lapozgatni kezdett benne. Amikor az ítélethez ért, megállt, és megfeszült az állkapcsa. Anélkül hogy levette volna a szemét a lapról, a telefonhoz nyúlt, és beütött egy számot a gyors hívón.

Alexis együttértett a cég kutatási osztályának vezetőjével.

– Mr. Cruz, megvan a névsor, amit kértem? – Christos rövid ideig csendben hallgatta a másikat, aztán azt mondta: – A válaszom az, hogy nem. Nem fogok mentegetőzni. Az önök hanyagsága miatt ügyfelem elvesztette a fia felügyeleti jogát. Ő a barátom. Gondoskodjon róla, hogy ez soha többé ne forduljon elő. Ellenkező esetben nem lesz munkája. Világos? – Azzal letette.

Szinte azonnal újra csörögni kezdett a telefon. Christos nem törődött vele, hanem felállt, és a mennyezetig érő ablakhoz sétált. Hangulatának megfelelően London is szürke és borús volt ezen a kora délutánon; a Temze sötét szalagként kanyargott előtte.

Alexis követte a férfi tekintetét, de érdeklődése hamarosan visszatért főnökére. Christos Drakakis tetőtől talpig erőt sugárzott. Ha ehhez hozzávesszük a vonzó arcát és borotvaéles elméjét, nem csoda, hogy a nők a lába előtt heverték.

Alexis emlékeztette magát, hogy Adrian is tisztában volt a nőkre gyakorolt hatásával. A rá gyakorolt hatással. A férfi kihasználta ezt, és szándékosan elcsavarta a fejét. Ő pedig gyanútlanul beleesett a csapdájába, és majdnem tönkretette a karrierjét. Megfogadta, hogy soha többé nem történhet vele hasonló.

Csakhogy a védőfalain mostanában repedések mutatkoztak...

A férfi hirtelen feléje fordult, mire ő összerezzen.

– Hozd a jegyzetömbödet, és lássunk munkához!

3. FEJEZET

Hosszú ideig dolgoztak. Mire az utolsó, kimerültnek tűnő ügyvéd is elhagyta az irodáját, már éjfél volt.

Alexis felállt, és összeszedte a papírjait.

– Majd begépelem neked a jegyzeteimet.

Christos odalépett hozzá.

– Ma este úgysem fogom megnézni. Várhat holnapig.

A lány tekintete a férfira siklott, mielőtt visszapillantott az aktákra.

– Csak fél óráig tart. Különben is, úgy nézel ki, mint aki...

– Mint aki...?

– Nos, különbözöl azoktól az emberektől, akik épp most mentek el. A vitaminok, amiket szedsz, úgy tűnik, hatnak.

Christos szája széle megrándult.

– Nem a vitaminok teszik.

– Akkor mi? – kérdezte a lány kíváncsian. – És ne mondd, hogy nem szeretsz veszíteni, mert van egy olyan érzésem, hogy itt valami másról van szó.

A nyilvánosan elérhető információk szerint Christos a gyerekkorát Dél-Görögországban töltötte. A szüleiről gyakorlatilag nem esett szó, és Alexis csak két év után tudta meg, hogy a nagyapja viszont még mindig él. Az idős ember visszavonultan élt az Égei-tenger egyik szigetén. Ő volt Costas Drakakis, a legendás hajómánás.

– Talán – válaszolta Christos anélkül, hogy levette volna a szemét a lányról. – Különben is, láttam, hogy egy órával ezelőtt elfojtottál egy ásítást.

Alexis azt hitte, hogy észrevétlenül ásított.

– Nos, én...

– Nem szemrehányásképpen mondtam. De nem hiszem, hogy valaha is láttalak volna fáradtnak.

A lány meg akarta igazítani a haját, de Christos megfogta a kezét.

Ujjaik összeértek és nyomban összefonódtak. Alexis visszatartotta a lélegzetét. A férfi lassan az uja köré tekerte a lány egyik tincset, a füle mögé tűrte, és gyengéden megsimogatta az arcát.

Alexis ott állt földbe gyökerezett lábbal, és két vágy között őrlődött. Az egyik azt sugallta, hogy maradjon, a másik azt, hogy meneküljön.

Christos érdeklődve figyelte a lányt, acélszürke szeme mintha minden érzelmet regisztrált volna. Mintha holmi kísérletet figyelne.

– Mit csinálsz?

– Tesztelek a képességedet, hogy tudsz-e meggyőző teljesítményt nyújtani.

A lány megijedt a benne szétáradó izgalomtól, és elhátrált tőle.

– Erre semmi szükség. Most már tudom, mit akarsz, és dolgozom rajta.

– Hogyan tudnád gyakorlás nélkül megcsinálni? – kérdezte a férfi egy félmosollyal.

– Erről nem akarok beszélni. Vagy megbízol bennem, hogy mindent megteszek a megállapodásunk teljesítése érdekében, vagy nem. Sajnálom, nem adhatok garanciát.

Christos hallgatott, és továbbra is a lányra szegezte a szemét.

Végül Alexis szólalt meg előbb:

– Ha ez minden, akkor... jó éjszakát!

– Most hazamenni nincs sok értelme, amikor reggel hatkor már szükségem van rád. Az irodai lakosztályban kellene aludnod – tanácsolta neki a férfi, mielőtt visszament az íróasztalához.

A lakosztály... Már korábban is előfordult, hogy ott töltötte az éjszakát, amikor a munka így kívánta. De ma másképp döntött.

– Kösz, de nem. Felhívom a sofőrszolgálatot.

– A sofőrök mind úton vannak, hogy hazavigyék a kollégákat. – Christos az okostelefonján megmutatta neki az alkalmazást, amely a kocsik elérhetőségét mutatta. Mindegyik foglalt volt.

– Hívhatok taxit.

– Nincs kedvem az éjszaka hátralévő részét azzal tölteni, hogy azon töprengjek, vajon bűncselekmény áldozata lettél-e hazafelé. Különösen, hogy az emeleten tökéletes szállás vár rád.

– A londoni taxik tökéletesen biztonságosak – vágott vissza Alexis. Huszonöt perc múlva már a lakásán lehet, távol az itteni idegőrlő légkörtől.

Christos szemében acélos kifejezés jelent meg.

– Egy nőnek mindig veszélyes éjszaka ebben a városban. Szóval tedd, amit mondok, és aludj ma éjjel a lakosztályban. Ott tökéletes biztonságban leszel.

Nem lesz – hiszen a kísértés a folyosó túloldalán leselkedik rá.

– Christos...

– Alexis?

A csend kevesebb mint fél percig tartott, de neki egy órának tűnt.

– Rendben, maradok – ismerte el végül a vereségét.

Christos csendben várta, amíg a lány kikapcsolta a számítógépét, és felvette a táskáját. Szó nélkül elindultak felfelé.

A lakosztály Christos penthouse-ával szemben volt. Alexis nyelt egyet, és a kilincsre tette a kezét.

– Jó éjszakát!

– Még nem. Gyere be egy italra, mielőtt lefekszel.

Mondj nemet! Mondj nemet!

– Sokat dolgoztál ma, megérdemelsz egy italt – tette hozzá a férfi, amikor látta, hogy habozik. – Vagy attól félsz, hogy megint levetkőzöd a gátlásaidat?

– Természetesen nem – tiltakozott Alexis, de minden ízében remegett.

A legutóbbi ital, amit vele ivott, veszélyes útra vezette. Azt is tudta, hogy Christos alkohol nélkül is bódító hatással van rá.

A férfi szeme összeszűkült.

– Akkor tehát a céggel van a baj?

A lány sóhajtott.

– Nem. Én csak azt akarom, hogy...

Ránézett Christosra, és észrevette, hogy a szája körüli ráncok elmélyültek.

Kinyitotta a száját, hogy visszautasítsa a férfi meghívását, de az már nyitotta is a lakosztálya ajtaját, és belépett, anélkül hogy behúzta volna maga mögött az ajtót.

Alexis tétován követte a férfit, aki levetette a kabátját, ledobta a kanapéra, és feltúrta az inge ujját. Aztán a szemközti falon lévő bársekrényhez ment, és töltött magának egy konyakot. Ezután készített egy fröccsöt, majd mindkét pohárral a kezében a kanapéhoz lépett, és a fröccsöt letette az alacsony asztalra. A konyakot tartva leült, és lazán keresztbe tette a lábát, anélkül hogy Alexisre pillantott volna.

A lányban a legkülönbözőbb érzések küzdöttek egymással. Vágy és düh. Beletörődés és tiltakozás. Bosszankodott a férfi arroganciája miatt, amiért Christos eleve azt feltételezte, hogy ő követi a tetőtéri lakásba.

Átment a nappalin, és helyet foglalt a kanapén, a lehető legtávolabb a férfitől. Pillanatnyi csend után elvette az asztalról a borospoharat.

– Mindig ilyen arrogáns vagy azokkal, akiket meghívsz egy italra? – kérdezte ingerülten.

Christos szája sarka megrándult.

– Arrogáns? Mert kitaláltam, hogy mit szeretnél inni?

– Ne hidd, hogy ismersz engem, Christos. Egyszer még meglepetést fogok okozni neked.

A férfi tekintete elsötétült, és egy pillanatra a lány száján időzött, mielőtt visszatért volna a szemére.

– De kérlek, ne ma. Egy napra bőven elég meglepetésben volt részem.

A vereség említése tompította a lány ingerültségét, és belekortyolt a poharába.

– Köszönöm – motyogta.

Christos felemelte a konyakospoharát.

– Igyunk arra, hogy soha többé ne legyen olyan napunk, mint a mai.

Alexis is ivott a fröccséből, és majd megfulladt, amikor Christos odahajolt hozzá.

– Az előbb, amikor kijöttünk az irodából, üzenetet írtál a telefonodon. Kinek írogatsz az éjszaka közepén?

– Sophie-nak, a lakótársamnak. Ha reggel felébred, és nem vagyok otthon, pánikba esik.

– Csak a lakótársadnak? – vallatta tovább a férfi. – Amikor egy évvel ezelőtt megállapodtunk, nem volt barátod. Ez nem változott, ugye?

– Csak Sophie-nak írtam. Ha nem jelentkezem, aggódni kezd. Valószínűleg tudod, miről beszélek – tette hozzá a lány.

– Nem, miről?

– Szülők, testvérek, barátok... akik ragaszkodnak hozzá, hogy néhány naponta jelentkezzen náluk.

A férfi arc kifejezése keserűségről árulkodott. A beállt csendben a lány kérdése végig ott lógott köztük a levegőben. Alexis először átkozni kezdte magát, amiért ilyen személyes kérdést tett fel, de aztán azt mondta magának, hogy végül is Christos volt az, aki személyeskedni kezdett.

Újabb korty fröccsöt ivott, és megforgatta az italt a poharában.

– Semmi baj. Nem kell válaszolnod.

– Nincs jelentősége. Nem tudom, milyen érzés, ha a szüleid aggódnak érted – válaszolta szárazon Christos.

– Ó...

– És mielőtt még megkérdeznéd: nem, nem haltak meg. Mindketten élnek, és jól vannak.

A maró gúny miatt a lány visszatartotta a lélegzetét. A poharába bámult, amelyet olyan erősen tartott, hogy az ujjai elfehéredtek.

– Az, hogy az embernek nincs jó kapcsolata a szüleivel, nem olyan ritka. Sajnálom, ha...

A férfi belevágott a szavába:

– Ez a beszélgetés másképp alakul, mint reméltem. Pontosan ezért nem vagyok nagy rajongója a céltalan csevegésnek.

Alexis megnyalta az ajkát.

– Rendben. Mire vagy kíváncsi?

– Talán egyértelműbbnek kellett volna lennem. Még mindig nincs senkid?

Alexis nem akarta, hogy a főnöke megfélemlítse.

– Lehet, hogy neked nem tetszik a csevegésünk iránya, nekem viszont nem tetszik a stílusod. A házasságunk csak papíron létezik. Akkor meg miért akarnék veled a magánéletemről beszélgetni?

Christos kiitta az italát.

– Végül is te már elég sokat tudsz az életemről. És tekintve, hogy mi vár ránk Drakonisoson, jó lenne, ha én is többet tudnék rólad.

– Nem értek egyet veled. Szerintem így jó, ahogy van. Különben is, csak azért tudok többet a magánéleteredről, mert a munkám része volt. Ha azt hiszed, hogy élvezettel hallgattam a... viszonyaid siralmas történetét, akkor tévedsz.

A férfi szürke szeme megvillant.

– A tavalyi incidens nem ismétlődhet meg. – Kijelentés volt, nem kérdés. – Fogalmam sincs, hogyan csináltad, de a bájos Delilah azóta egyszer sem hívott. – Hátrahajította a fejét, és átható tekintete a lányéba fúródott. – Biztos vagyok benne egyébként, hogy amit mondott, annak nagy része kitaláció volt. Nagyon megválogatom, kinek mit árulok el.

– Ez a nőkre is érvényes, akikkel randizol?

Christos szó nélkül felállt, odament a bárszekrényhez, és töltött magának még egy konyakot. Amikor visszatért, nem a kanapé másik végébe, hanem Alexis mellé ült le.

– Ez valami titkos alkalmassági teszt? Remélem, most már vége.

A lány lélegzete felgyorsult, amikor az arcszesz illata megcsapta az orrát.

– Igen – válaszolta végül. – Tekintsd befejezettnek.

– Nem tűnsz túl elégedettnek – jegyezte meg szárazon Christos.
Alexis letette a poharát, és elhatározta, hogy nem iszik több bort. Aztán felállt, és megfogta a táskáját.

– Ideje lefeküdnöm. Köszönöm a...

A szavak a torkán akadtak, mert a férfi megfogta a csuklóját.

– Nem válaszoltál a kérdésemre.

Eltartott egy pillanatig, amíg a lánynak leesett a tantusz.

– Milyen kérdés...? Ó, már értem. Miért érdekel, hogy van-e barátom?

– Mert tudni akarom, ha valaki az utamban áll.

– Pontosan minek az útjában? – Alexis hangja nem hangzott olyan határozottnak, mint ahogy szerette volna.

– A céljaim elérésében.

– Nem tudlak követni.

– Ül le, és elmagyarázom. – A lány vonakodva visszaereszkedett a kanapéra. – Costas nincs jól. Tagadja, de az állapota az elmúlt hetekben romlott. Olyannyira, hogy orvost kellett hívni hozzá.

– Sajnálattal hallom.

A férfi bólintott, és ivott egy kortyot.

– Ma reggel beszéltem az orvossal telefonon.

Alexis azon tűnődött, vajon ez a beszélgetés is hozzájárult-e a tárgyalás szokatlan kimeneteléhez. Mert bár Christos a bíróságon mindig higgadtnak tűnt, a nagypjával való kapcsolata fontos volt neki. Közel álltak egymáshoz, ami a külvilág számára nem volt nyilvánvaló, mert mindketten a mogorvaság álarca mögé rejtették.

Christos soha nem magyarázta el neki részletesen, miért van szüksége erre az érdekházasságra, de Alexis azt feltételezte, hogy ennek köze lehet a nagypjával való kapcsolatához és így a szigethez is, amelyen az öreg él.

– Elmondta az orvos, hogy mi a baja Costasnak?

A férfi poharába bámult.

– Nem árult el részleteket, Costas pedig telefonon semmit sem volt hajlandó mondani. Amikor ragaszkodtam hozzá, azt kérte, hogy menjek el hozzá, és győződjek meg róla személyesen, hogy van. – A mosolya elhalványult, és a szemébe kemény csillogás költözött. – És más dolgokat is mondott.

– Miket? – kérdezte a lány. De olyan sokáig késett a válasz, hogy ideges lett. – Christos...

A hangja bizonytalanul hangzott. Egy másik éjszakára emlékeztette, egy másik kanapén.

Aznap este sokszor kimondta a férfi nevét. Nyögdécselve, sikoltozva, amikor elragadta a szenvedély.

Christos felemelte a fejét, és a tekintetük találkozott. A felismeréstől, hogy a férfi is ugyanarra gondol, amire ő, elállt a lélegzete. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy elfordítsa a tekintetét. Mély lélegzetet vett, hogy megnyugodjon, és nagy megkönnyebbülést érzett, amikor a férfi megszólalt.

– Costas nehéz ember, ahogy magad is rájöhettél a látogatásaink során.

– Ó, igen. Amikor nem ijesztgetett, akkor görögül próbált beszélni hozzám, hogy elbizonytalanítson.

Christos elmosolyodott, de a tekintete továbbra is komoly maradt.

– Volt néhány... nézeteltérésünk az utóbbi időben.

Alexis bólintott.

– Amikor legutóbb meglátogattuk, azt mondta, reméli, hogy egy nap majd te követed a vállalat élén.

– Tényleg ezt állította? – Christos bosszúsnak tűnt.

– Nem én találtam ki, ha erre gondolsz.

– Tudom, Alexis. Nem titok, hogy a döntésem, hogy inkább ügyvéd leszek, és nem veszem át a hajózási vállalatot, nem tetszett neki. De ami mindig is összekötött minket, az a Drakonisos iránti

szeretetünk. Mindig azt mondta, hogy egy nap én fogom örökölni a szigetet. Most már nem ezt mondja.

A tény, hogy Christos végre hajlandó volt megosztani vele a személyes problémáit, megdobogtatta a lány szívét.

– Mi történt?

– Az unokatestvérem, Georgios. Az történt. Már nem elég neki, hogy Costas hajózási cégét irányítja, és szép profitot tesz zsebre. Most Drakonisosra vetett szemet.

– A szigetet akarja?

Christos bólintott.

– Bizony.

– Miért? Úgy értem, van elég pénze, hogy vegyen egy saját szigetet, nem igaz? Vagy akár hármat is.

A férfi komoran megvonta a vállát.

– Mindig is volt köztünk egyfajta rivalizálás. Az ő részéről sokkal inkább.

– Mert ő csak a második volt a sorban?

– Pontosan. Nagypám úgy gondolta, hogy majd én veszem át a hajózási vállalatot, amikor ő nyugdíjba megy. Még mindig nem adta fel, ezért van szavazati jogom az igazgatótanácsában.

Amikor Alexis annak idején megtudta, hogy a *Drakakis Enterprises* több mint tízmilliárd eurót ér, leesett az álla.

– De Costasnak tudnia kell, hogy te soha nem fogod feladni az ügyvédi munkádat!

– Még nem adta fel a reményt. Ezért használja Drakonisoszt eszközként. Reméltem, hogy ez megváltozik, amikor összeházasodunk, de úgy tűnik, Georgios ellenlépéseket tett.

– Miért jelent neked olyan sokat az a sziget?

A férfi vonásai megfeszültek, és szorosabban markolta a poharat.

– Ez az én dolgom, Alexis.

– Megkérdezed, van-e barátom, de nekem nem szabad megkérdeznem, miért vágysz annyira egy szinte lakatlan szigetre, amely alig nagyobb, mint a Hyde Park?

– Még mindig nem válaszoltál a kérdéseimre. Van egy szerető, aki az utamba állhat?

Alexis megborzongott. Néhány másodpercbe telt, mire összeszedte magát.

– Nem, nincs szeretőm.

Christos elégedetten bólintott.

– Jó tudni.

– Ha már ilyen nyíltan beszélünk egymással, van valami, ami gátolja, hogy hiteles alakítást nyújtsak a feleségként?

A férfi szeme megvillant, mielőtt az arckifejezése ismét kifürkészhetetlenné vált.

– Nem voltam nővel, amióta felhúztam a gyűrűt az ujjadra.

A lány megköszöri a torkát, és visszafogottan azt mondta:

– Akkor semmi sem áll a siker útjában.

– Jó. Ami a szigetet illeti, csak annyit kell tudnod, hogy a forrásaim szerint Georgios az utóbbi időben egyre többet tartózkodik Drakonisoson. Ez egyértelmű jele annak, hogy olyasmi kell neki, ami az enyém. És Costas egyre befolyásosabb lesz.

– Ez az egyik oka, hogy most meglátogatod a nagypádat?

A férfi komoran bólintott.

– Nem csak Costast kell meggyőznöd. Nagyon valószínű, hogy Georgios is ott lesz.

– Mit gondolsz, meddig maradunk?

– Néhány hétig, talán egy hónapig.

Biztosan rosszul hallott.

– Egy hónapig?!

De tudta, hogy nincs más választása, ha életben akarja tartani a Remény Házát. Gondosan elolvasta a szerződést, amely adott némi mozgásteret Christosnak az anyagi támogatás ügyében.

És egyébként is, mi ellen lázadna? Nem áll fenn a veszélye, hogy a férfi beleszeret.

Ő pedig... Már rég feladta a reményt a szerelemre és az összetartozásra. Ezért is volt hálás az érzelemmentes biztonságért, amit a kettejük közötti írásos szerződés nyújtott. Nincs mitől tartania, mégis...

Alexis felállt, nem törődve a gyomra remegésével, amit Christos látványa váltott ki belőle.

– Nekem... ezt még át kell gondolnom.

A férfi egy hosszú pillanatig nézte, mielőtt egy ragadozó ruganyosságával felállt, az ajtóhoz lépett, és kinyitotta a lány előtt.

– Tedd azt. De tudnod kell, hogy nem fogadok el más választ, csak az igent.